

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

[Άγνωστος συγγραφέας]

Το διαζύγιον

Διάλογος

Φιλολογική Ηχώ, Αθήνα

τμ. 3, τχ.37 (7 Δεκεμβρίου 1896), σ. 291-292

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ

Πρόσωπα: Τάσης. — Ἀνθή.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Ἀνθή.—Θὰ ἦνε ἓνα διαζύγιο πρωτότυπο. Διότι ἐπὶ τέλος, ἐγὼ δὲν σὲ μισῶ, δὲν ζεύρω ἂν ἐσὺ . . .

Τάσης.—Καθόλου ἀπλούστατα δὲν εἶσαι ἢ ἐνσάρκωσις τοῦ ἰδανικοῦ μου. Διαφορετικὰ ἢ φαντασία μου μοῦ τὴν ζωγράφισε τὴ γυναικα, πολὺ διαφορετικὰ.

Ἀνθή.—Ἄγ, κ' ἐμένα διαφορετικὸ μου ζωγράφισε τὸν ἄνδρα, πολὺ διαφορετικὸ.

Τάσης.—Μὰ τώρα, ξέρεις, οἱ βρασσοφόροι ἀπ' αὐτὰ δὲν καταλαβαίνουν. Θέλουν αἰτίαις καὶ αἰτίαις σπουδαίαις, ποῦ νὰ τίς προβλέπουν τὰ ἄρθρα τοῦ νόμου.

Ἀνθή.—Μὰ θὰ ἦνε ἓνα μεγάλο κρεμα. νὰ σοῦ ρίψω τὰ σφάλματα. Εἶσαι πολὺ καλὸς, μὰ πολὺ καλὸς. Ὅχι, ὄχι, σ' ἐμένα ρίψε τὰ σφάλματα.

Τάσης.—Τὶ σφάλματα νὰ σοῦ ρίψω; εἶσαι ἓνα ζωηρὸ παρραχάιδευμένο παιδάκι καὶ ὄχι ἐκείνη ἢ σοβαρὰ σύζυγος, ποῦ ὄνειροπόλησα. Εἶνε σφάλμα σου αὐτό; Εἶνε σφάλμα σου, ἂν σ' ἀγάπησαν πολὺ οἱ γονεῖς σου καὶ σὲ παρραχάιδεψαν; Ἔχεις τόσο καλὴ καρδιά!!!

Ἀνθή.—Ἄγ, πρέπει νὰ βροῦμε μιὰ αἰτία, μιὰ αἰτία. ἄγ! . . . Μὰ νὰ σοῦ 'πῶ καὶ ἂν αἰτία δὲν βροῦμε, ἐγὼ ἐννοῶ νὰ ζῶ (ὡς ποῦ νὰ τὴ βροῦμε τὴν αἰτία) ὡς διεζευγμένη.

Τάσης.—Ἄ . . .

Ἀνθή.—Ναί. . . ἔδωκα τὸ λόγο μου.

Τάσης.—Κυρία . . . τί σημαίνει αὐτό;

Ἀνθή.—Κύριε, ἔδωκα τὸν λόγον μου 'στὴ φίλη μου Μαρίνα.

Τάσης.—Ἐδῶκες τὸν λόγον σου; καὶ πῶς ἐννοεῖς νὰ ζήσης.

Ἀνθή.—Ναί, θὰ 'πάγω στὸ ξενοδοχεῖο νὰ ἐνοικιάσω δύο τρεῖς δωμάτια καὶ νὰ ζήσω μόνη καὶ ἐλεύθερη, ὥστε νὰ πάρω τὸ διαζύγιο. Κατόπι θὰ ταξιδεύσω.

Τάσως.—Καί γιὰ ποῦ παρακαλῶ;

Ἀνθή.—Θὰ πάγω νὰῦρω τὸ ἰδανικόν μου. Δέν σοῦ τὸ εἶπα, Τάση μου; Ἦν ἤμεθα οἱ παιῶ παραξένοι διεξευγμένοι τοῦ κόσμου; Ἦν σοῦ γράφω τακτικά. Ἦν μού γράφης κ' ἐσύ; αἶ;

Τάσως.—Μὰ ἂν βρῶ κ' ἐγὼ κἀνένα ἰδανικό καὶ τύχη ζηλιάρικο;

Ἀνθή.—Ἀλήθεια, αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκα. Μὰ ἐγὼ Ἦν τοῦ πῶ τοῦ δικοῦ μου; πῶς Ἦν ἐξακολούθω νὰ ἔχω μαζί σου ἀλληλογραφία. Καὶ ἐπειδὴ αἱ συμφωνίαι εἶνε ἱερὰί . . .

Τάσως.—Ἄ . . . ἐγὼ δὲν Ἦν πῶ τίποτε τῆς δικῆς μου.

Ἀνθή.—Καὶ γιὰτὶ παρακαλῶ;

Τάσως.—Ἄπο φόβο, μὴ μού προτεινῆ τίποτε παρόμοιον. Καὶ ἐγὼ Ἦν θέλω ἐμένα, μόνον ἐμένα νὰ συλλογίζεται. Θέλω μέσα στὰ φυλλοκάρδια της, ὀλόγραφον τὸνομά μου καὶ ἀπὸ τὸ πνευμά της καμιμιὰ ἄλλη σκέψις νὰ μὴν περάσῃ. Τί συλλογίζεσαι; Πῶς τὸν θέλεις ἀλήθεια τὸν σύζυγόν σου, τὸν μέλλοντα;

Ἀνθή.—Νὰ μὴ σέ μέλλῃ.

Τάσως.—Ἐγὼ ξέρω. Μοῦ ἔπαινε πολὺ τὸν Μπαζάρωφ, τὸν ἥρωα τοῦ Τουρμένερ καὶ εὐρίσκεις πολὺ ἀνόητη τὴν Ἄννα Σεργέεβνα, ποῦ δὲν ἐδέχθηκε μὲ εὐγνωμοσύνη, τὸν ἔρωτα τοῦ παραξένου ἐκείνου γιαιτροῦ. Καὶ τὸ διαβάζεις ἐκεῖνο τὸ βιβλίον καὶ τὸ ξαναδιαβάζεις καὶ πάντα γύνεις δάκρυα στὸ θάνατό του. Μὰ ἔμενα, σέ ἄκουσα νὰ λῆς: πῶς ἂν ἦσουν στὴ θέσι τῆς Ἄννας, Ἦν ἦσουν ἡ παιῶ εὐτυχημένη γυναίκα τοῦ κόσμου; πῶς ἡ ἐποχὴ του ἦταν ἔτσι σκοτεινὴ ἐποχὴ, ποῦ δὲν ἔμπόρεσε οὔτε νὰ τὸν καταλάβῃ, οὔτε νὰ τὸν ἐκτιμήσῃ, οὔτε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ μὲ τὴν καρδίαν του, μὲ φανατισμό, μὲ δόξα θυσίας, κανεῖς; οὔτε ὁ φίλος του, οὔτε ἡ φίλη του. Ἐμάντευσά;

Ἀνθή.—Μιλοῦσες;

Τάσως.—Ναί.

Ἀνθή.—Δέν ἤκουσα τίποτε. Ἔτσι αἶ; δὲν Ἦν μού γράφης. Γιὰ νὰ μὴν τὴν δυσχεροποίησῃς τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ μὴν τὴν πικράνῃς. Ἐμένα ὅμως, μ' ἐξεγχοῦσες πολλὰς φορὰς ὀλομύναχη καὶ πύγαινες μὲ τοὺς φίλους σου, σὰν νὰ ἦσουν ἐλεύθεροι. Γιὰ μὲνα ποῦ ἤξευρες πῶσω μ' ἀγάπησαν καὶ μὲ παραγγάιδεψαν οἱ γονεῖς μου, δὲν ἔμπόρεσε νὰ θυσιάσῃς, ὅχι κἀνένα σπουδαῖο πρᾶγμα, μὰ οὔτε καὶ τὴν παιῶ ἀπλή συνήθειά σου . . . τὸν καπνὸ π. γ. Τώρα ἐμπρός . . . σοῦ ἀδειάζω τὴ γωνιά, ἀνάπνευσε ἐλεύθερα. Φέρε τὴν ἄλλη ἐδῶ. Καὶ βέβαια, γιὰ νὰ ξέρης πῶς εἶνε ζηλιάρικα καὶ πῶς ἐγράφηκε ὀλόκληρο τὸνομά σου στὰ φυλλοκάρδια της, βέβαια δὲν εἶνε σύννεφο βροδόχρυτο ποῦ πετᾷ στὸν οὐρανόν, εἶνε καμιμιὰ γυναίκα μὲ σάρκα, μὲ ὄσπῃ. Τὴν ξέρεις, τὰ μιλῆσατέ ἀπὸ πρῖν κ' ἐγὼ ἡ στραβή . . . ἄχ πῶς τυφλώνεται κἀνένας. Ἄ οἱ ἄνδρες! Ἐχουν ἕνα ὄνει-

ρο, μιὰ γράν, νὰ πάρουν μιὰ γυναίκα καὶ νὰ τὴν βασανίσουν. Καὶ ὕστερα σοῦ λένε πῶς ἡ δουλειμπορία κατηργήθη, πῶς τὰ βασανιστήρια δὲν ἐφαρμόζονται παιῶ.

Ὅριστε παρὰ μέσα, κύριοι, κάτω ἀπὸ τὴν ἀγριοσκαπισμένη καλύβη καὶ κάτω ἀπ' τὸ χρυσοστολισμένο μέγαρο καὶ κηραρῶστε τὴ σκληρίδι καὶ τὰ βασανιστήρια Ἄχ . . .

Τάσως.—Μὰ τί ἔχεις, ἀγάπη μου;

Ἀνθή.—Δέν θέλω νὰ μού διδῆς αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τὸ ἰδανικόν σου.

Τάσως.—Ἔλα, ἦρα μιὰ ὠραία ἰδέα καὶ Ἦν φυλάξῃς τὸ λόγο ποῦ ἔδωκες στὴ Μαρίνα.

Ἀνθή.—Πῶς βιάζεσαι; καλὰ, φεύγω.

Τάσως.—Δέν ὑπεσχέθης νὰ ταξιδεύσῃς καὶ νὰ μού γράφης; Στὸς γάμους μας δὲν ἐταξιδεύσαμε. Κάμνουμε τώρα ἕνα ταξιδάκι μαζί; ἔτσι φυλάττω κ' ἐγὼ τὸ λόγο μου; δὲν Ἦν ἔχουμε ἀλληλογραφία. Τὸ διαζύγιο τ' ἀφίνομε γιὰ ἄλλη ἐποχὴ.

(Μὲ δάκρυα καὶ βιπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Τάσως).

Ἀνθή.—Ἄχ, ὅχι, ὅχι . . . ὅχι διαζύγιο.

* *